

KVALITNÍ ŠKOLNÍ ČASOPIS
ABECEDA, O. S., 2012

Školní rok
2018/2019

CH@OS TEen@gerů

Speciál

o projektových dnech -
100 let ČSR

Jak vypadala stanoviště

Názory, fotky, obrázky

Jak vnímáme naši zemi

Časopis vychází s podporou statutárního města Ostravy

Obsah

Úvodník	3
Informace o projektu	4
Stanoviště	5
Názory	10
Osobnosti po našem	12
Jak vnímáme naši zemi	14
In English	19
Obrazem: Výstavy projektů	20

CHAOS TEENAGERŮ

Adresa redakce:

Základní škola a mateřská škola
Ostrava-Bělský Les, B. Dvorského
1, příspěvková organizace
Bohumíra Dvorského 1049/1 700
30 Ostrava-Bělský Les

Redakční e-mail:

redakcechaos@seznam.cz

Vedoucí učitel:

Mgr. Jan Goj

Foto: redaktoři ze 7. A, 8. B

Obrázky vznikly pod
vedením pedagogů 1.
stupně

Úvodník

Oslavili jsme 100leté výročí vzniku našeho státu

Vlastenectví. Dnes už se toto slovo příliš nenosí, ba mnozí jej považují div ne za výraz neslušný. Ale proč? Copak hrdost na vlastní národ, na předky, z nichž jsme vzešli a kteří vybudovali kulturní i materiální hodnoty, kterých užíváme dodnes, cožpak to je něco nevhodného? Pokud tyto pocity hrdosti a dospělé nezávislosti jsou v souladu s porozumění jiným lidem a kulturám, pak se my vlastenci jistě nemáme za co stydět. A nyní, ve dnech oslav 100letého výročí vzniku Československé republiky, jsme toto - pro mnohé snad staromódní vlastenectví - chtěli zpřítomnit a oživovat.

Uskutečnili jsme několik projektových dní, které byly věnovány vzniku, historii i kultuře naší země. Žáci se formou divadelních vystoupení, prezentací, videí, fotografií nebo herních aktivit dověděli o významných milnících naší historie, o sportu, hymně, osobnostech, československé měně a mnohém dalším. Děti hrály divadelní skeče, zpívaly, staly se diváky dobových artefaktů, vyplňovaly pracovní listy, poslouchaly písně, sledovaly filmy... Snad jim tyto projekty byly nejen zdrojem informací, ale také zážitkem, který bude v jejich duších rezonovat co nejdéle.

Tým pedagogů, redakce

Informace o projektu

Termín konání projektových dnů:

22. až 25. října 2018 na prvním stupni.

8. a 12. listopadu 2018 na druhém stupni.

Použité formy a metody výuky:

Divadelní vystoupení, počítačové prezentace, pracovní listy, zhlédnutí videí, poslech písní, ztvárnění písní a zpěv, výstavy, práce žáků ve skupinách, sportovní a pohybové aktivity, diskuse a další.

Propagace:

Články na webových stránkách školy, v Jižních listech, výstavy na chodbách školy, speciál školního časopisu, informace v žakovských knížkách, v systému Edupage.

Autoři projektu:

Pedagogové a žáci ZŠ B. Dvorského 1

Stanoviště, co se kde dělo

Česká i slovenská hymna v podání druháků

Na začátku nám děti zazpívaly českou i slovenskou hymnu. Potom si zatančily makarénu a pustily nám písničky jako třeba Máma od Lunetic, Tři čuníci od Jaromíra Nohavici, Slovenský klín od Chinaski, ke které měly děti nakreslené české vlajky.

Kluci přišli jako hokejisti v dresech i s výherním pohárem. Potom si zaskákali a volali „Kdo neskáče, není Čech“.

Byla zde i výstavka věcí od roku 1984 až do současnosti. Byly zde třeba papírové dvacetikoruny nebo padesátikoruny, taky papírové modely policejních aut, jak se měnily v průběhu let.

Beatrice Vitoslavská a Sára Burianová,
8.B

Jan Werich nebo Karel Čapek v naší škole

Děti 1. stupně ztvárnily známé osobnosti tehdejší doby

Ke stoletému výročí republiky si děti 3. tříd připravily představení, ve kterém ztvárnily známé osobnosti, například Emmu Destinovou, Jana Wericha a Jiřího Voskovce nebo i Karla a Josefa Čapkovi, a něco nám o nich. Tančilo se a zpívaly známé písničky jako třeba Stonožka autorů Osvobozeného divadla.

Povídalo se i o průmyslu (Baťa, Škoda,...), o známém sportovci Gustavu Frištenském.

V další části nám děti povídaly o první republice, jak se žilo za Tomáše Garriguea Masaryka a zazpívali jsme si taky jeho nejoblíbenější písničku Ach synku, synku. Děti se tak něco dozvěděly o tehdejší době a zároveň se mnohé naučily. Představení bylo zajímavé, veselé a dětem se moc povedlo.

Sára Burianová a Beatrice Vitoslavská,
8.B

Přelomové roky 1968 či 1989 v podání žáků 4. tříd

Děti ze čtvrtých tříd představily události, které naše země prožila v době vlády

komunistické strany i na jejím konci. Vystoupení byla i zde doplněna řadou rekvizit, kostýmů či písní. Výmluvnější jsou fotografie... **Red.**

Pátáci předvedli okupaci i časy po roce 1948

Žáci všech pátých tříd se taky zúčastnili projektového dne ke 100 letům Československé republiky. Děti hrály divadlo, ve kterém ztvárnily kapitoly z české historie, mimo jiné období druhé světové války i časy vlády komunistické strany po roce 1948.

Zeptali jsme se: „Bylo těžké zorganizovat takový program, zvláště když bylo spojeno několik tříd dohromady?“

„Měli jsme schůzku učitelů z pátých tříd, abychom se domluvili, jak vše připravit a realizovat. Rozdělili jsme období na čtyři části, v každé části se mino jiné pouštěla videa z Dějin udatného českého národa. Výstupy dětí obsahovaly vyprávění, hraní scének,“ řekla paní učitelka Irena Goldová.

První část, kterou ztvárnila 5. A, obsahovala scénku z okupace ČSR, poté protektorát Čechy a Morava. Děti sehrály například scénku ztvárňující osudy židovské rodiny, která musela odevzdat klíče od domu, domácího mazlíčka a téměř všechny své věci. Celá rodina si sbalila jenom to nejpodstatnější a odešla do koncentračního tábora Terezín. Poté

žáci znázornili scénku s pionýry a zachytili

i pionýrskou přísahu.

„Odkud měly děti kostýmy?“ ptali jsme se dále.

„Aktivně sháněli rodiče, ale i my učitelé. Něco jsme dokonce měli i z České televize a něco z Momentu,“ uvedla paní učitelka Irena Goldová.

„Z jakých zdrojů jste čerpali podrobnější informace k tématu?“ byla naše další otázka.

„Z učebnic pro pátý ročník, různě na internetu. Tím, že žáci hráli scénky a celé období rozebrali do detailů, mohli si představit a zkusit na vlastní kůži, jaké to v té době bylo, a lépe se vžít do situace,“ uzavřela Irena Goldová.

Terezie Adamcová, Adéla Galušková, 7. A

Jak vypadaly projektové dny na druhém stupni

Minulý rok byl Vietnamský den. Ale letos to bylo jinak. Bylo osm stanovišť: Tv, Aj, Čj, Hv, 8.B, PŘ, 6.B a multimediální učebna.

TĚLOCVIK: Byli tam tři učitelé a měli modrou, červenou a bílou barvu trička. Děti určovaly, jak se mají učitelé postavit, aby byli podle české vlajky. Poté se děti rozdělily do tří skupin, na tři stanoviště: Běh na 8 m, šplh na laně a skládání kartiček.

ANGLIČTINA: Děti přišly do třídy a snad každý si řekl, že je to krásně vyzdobená třída, asi nejhezčí. Děti se posadily do lavic a rozdělily do pěti skupin. Paní učitelky rozdaly papírky, podle kterých si děti musely najít svou dvojici.

6.B: Děti se rozdělily do čtyř skupin a paní učitelka jim ukazovala peníze z různých století. Taky jim řekla celou historii těchto peněz. Bylo to velmi zajímavé.

MULTIMEDIÁLNÍ UČEBNA: Byla tam paní učitelka, která měla krásné šaty a krásný klobouk. Měla tam věci z různých století. Například pistoli, fotku, lampu, zrcátko, dvojčata (takové panenky z porcelánu), vlajku, čepku, spony do vlasů. Děti si je měly prohlédnout a měli říct, jestli to je

z 19. stol. A potom si pustily českou hymnu. A paní učitelka jim řekla, jak vznikla. Poté jim dva kluci zahráli scénu o tom, jak to probíhalo.

8.B: Paní učitelky dětem povídaly o

školství ve staré době. Říkaly jim, že nebyly povoleny fyzické tresty, ale i tak byly praktikovány. Když někdo zlobil, poslali ho klečet na hrách nebo mu švihli rákoskou přes ruce. Bylo to velmi zajímavé. Také říkala, jaké předměty tehdy byly a jak to bylo rozdělené mezi dívky a chlapce.

ČEŠTINA: Rok 1948 a 1968. Doba vlády komunistů. Prostě vše, co se tohohle týká. Žáci si sedli do lavic, po dvojicích. Učitel jim pouštěl videa a povídal jim, jaké to bylo za těch časů.

HUDEBKA: Paní učitelka pustila mnoho písniček. Poté děti dostaly propisku a papír. Na něj měly napsat písničku, která se jim nejvíce líbila.

PŘÍRODOVĚDA: Děti přišly, libovolně si sedly a udělaly dvojice a trojice. Paní

učitelka jim povídala o roce 1989 a ukazovala obrázky. Nakonec si z toho všeho napsaly písemku.

**Terezie Adamcová a Adéla Galušková,
obě 7. A**

Názory

Andrea Hoangová, 7. A

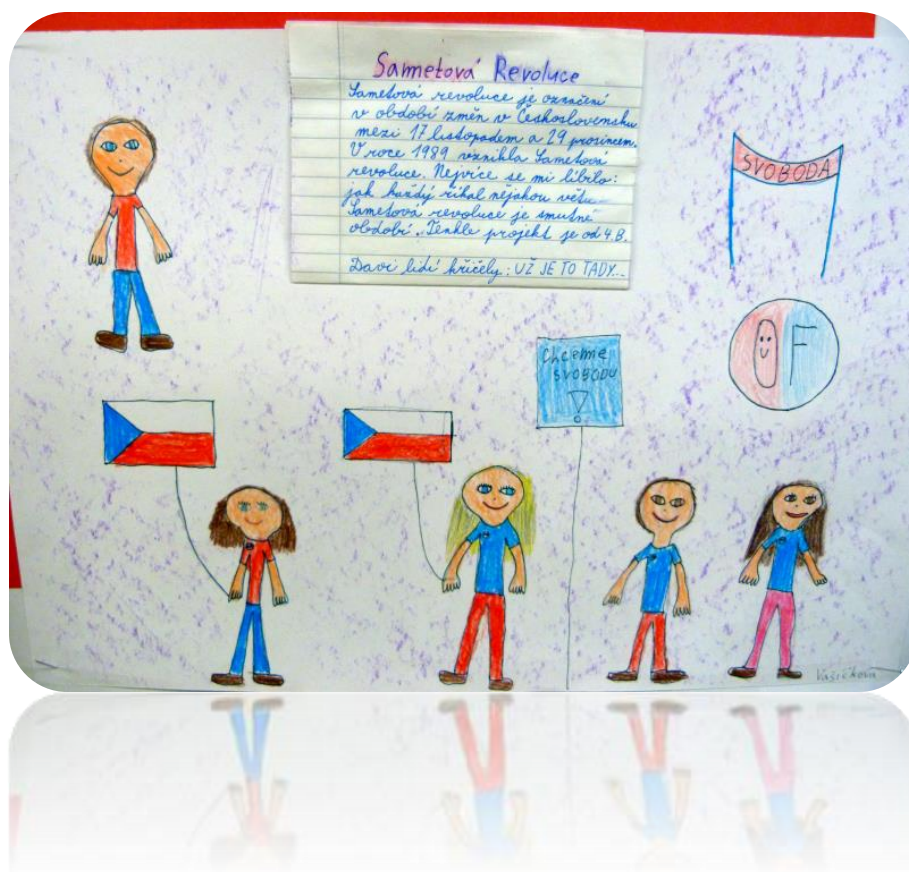
V některých stanovištích jsem se opravdu vžila do doby, o kterých učitelé mluvili. Každé stanoviště mělo aspoň jednu věc, která mě zaujala. Projektový den jsem si užila, dozvěděla jsem se i pár nových informací a vyzkoušela jsem si klečet na hrachu.

Domča Schoberová, 7. A

Dozvěděla jsem se hodně nových věcí, které jsem předtím nevěděla. Zpívali jsme českou hymnu, což byla i sranda. Bylo tam taky sportovní stanoviště, ve kterém jsme přiřazovali jména ke sportům a šplhali jsme tam. Ukazovali jsme si různé peníze z různých roků a viděli jsme i uniformu vojáka z války.

Andrea Poštulková, 7. A

Projektové dny byly zajímavé a dozvěděla jsem se spoustu nových informací souvisejících s minulostí našeho státu. Všechna stanoviště byla promyšlena do puntíku a vyučující si na

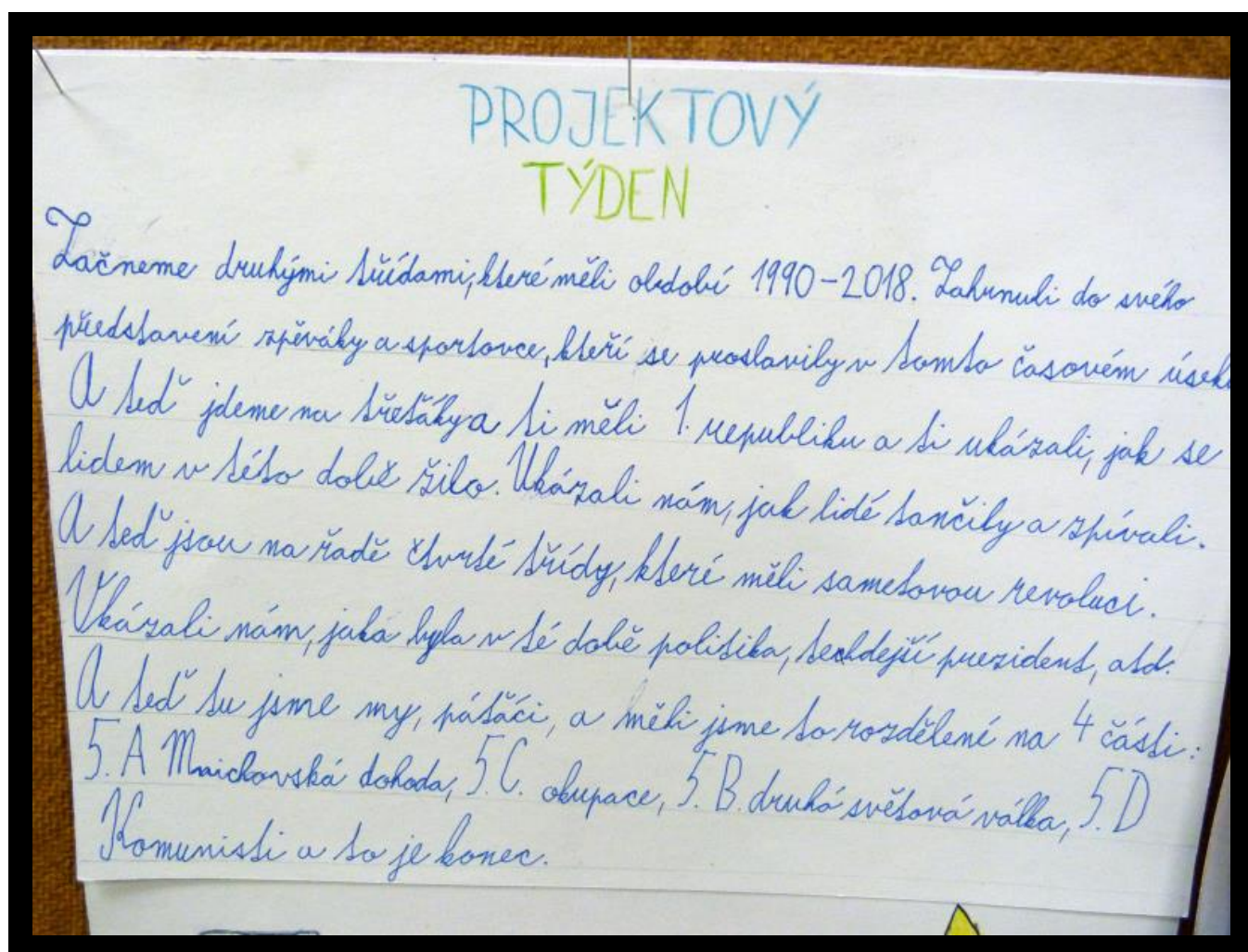
tom dali záležet. Všechno povídání vyučujících bylo vášnivé a plné života, bavilo mě to. Celkově jsem měla z projektového dne dobrý pocit. Každý by měl o minulosti své země něco vědět.

Terezie Adamcová a Adéla Galušková, 7. A

Projektové dny se nám velice líbily. Byly velice dobře připravené a předem promyšlené.

Nejvíce krásná byla učebna angličtiny, ale i ostatní byli hezké. Vzhledem se nám líbila učebna angličtiny a nejvíce nás bavil tělocvik. U paní učitelky Lokajové se nám to moc líbilo. Měla krásné šaty a klobouk. A měla tam krásné věci z různých století. Na pomoc měla tři kluky. Jeden byl u počítače a dva hráli scénku, jak se František Škroup seznámil s Josefem Kajetánem Tylem. Potřeboval hudbu k jedné písni, což je teď naše hymna. Hymna má dvě sloky, o té druhé jste určitě nevěděli.

V tělocviku byli tři učitelé, měli to hezky připravené. Byly tam dobré a vtipné disciplíny jako třeba šplh po laně a běh na osm metrů. Dost jsme se u toho nasmáli. Hodně lidem šplh na laně nešel. Je to docela těžké. Běh na osm metrů byla taky velká sranda. Docela mě štvalo,

jak ty stroje, co měřily čas, tak pípaly, když tam nikdo nebyl, jen já a moje nejlepší kamarádka a my jsme seděli. Takže náš konečný názor na projektový den je velmi dobrý. Doufáme, že se bude opakovat každý rok.

Osobnosti po našem

Představte si, že osobnost, o které se normálně dočtete jen v knížkách nebo ji vidíte v televizi, znáte osobně, můžete si s ní popovídat, víte o jejích zvláštностech či nedostatcích. Přesně to je situace, o které se dočtete v následujících článcích. Snad nám tito slavní prominou naši mírnou, hravou neuctivost...

Věra Čáslavská, ta musí pořád trénovat

Věra přišla k nám domů na návštěvu a jako vždy byla oblečená do svého trénovacího kostýmu. Přišla a dělala hvězdy a rondály až k nám do obývacího pokoje. Nabídla jsem jí kávu a ona řekla, že radši vodu nebo čaj.

Než jsem čaj připravila, tak už tam skákala salta a všechno možné.

Poprosila jsem ji, ať alespoň na chvíli přestane. Měla jsem totiž dost velký strach o svou televizi.

Potom mi řekla, že nepřestane. Musí si přece udržovat kondici. Je velmi tvrdohlavá, a tak se nenechala přemluvit. Dokonce i teplý čaj si vypila ve stojce. Ale to trénování se jí vyplácí. Je v té gymnastice velice dobrá, a tak jsem ji teda nechala trénovat.

Jinak je to velmi dobrá kamarádka a mám ji moc ráda.

Terezie Adamcová, 7. A

Karel Gott bez bot

Jednoho dne přišel ke mně v noci. Zaklepal na dveře, já otevřela a nevěděla, co říct. Měl na sobě černý plášť a klobouk a vůbec byl celý elegantní, až na to, že neměl boty.

Já nevěděla, co říct. On se mě zeptal, jestli nemám boty. „Bo-t-t-y,“ zakoktala jsem, „ale ano, pojdte dál.“ On se celý mokrý posadil na křeslo ke krbu. Já jsem mu šla udělat čaj. Posadila jsem se s čajem vedle něho. „Och, děkuji, pardon, že jsem se

nepředstavil," řekl. „Já jsem Karel, ale přátelé mi říkají Kájo.“ „Těší mě, já jsem Elen.“

Popravdě jsem moc dobře věděla, že je to on, ale co by si ještě myslel, že jsem nějaká jeho fanynka, což jsem byla, ale neřekla jsem mu to. „Já se vám podívám po těch botách," řekla jsem. Donesla jsem mu je. „Jak se vám odvděčím," zeptal se. „No, víte, ty boty byly dost drahé takže," opatrně jsem mu naznačila, že by mi je měl zaplatit. „No jasně," řekl a stoupl si.

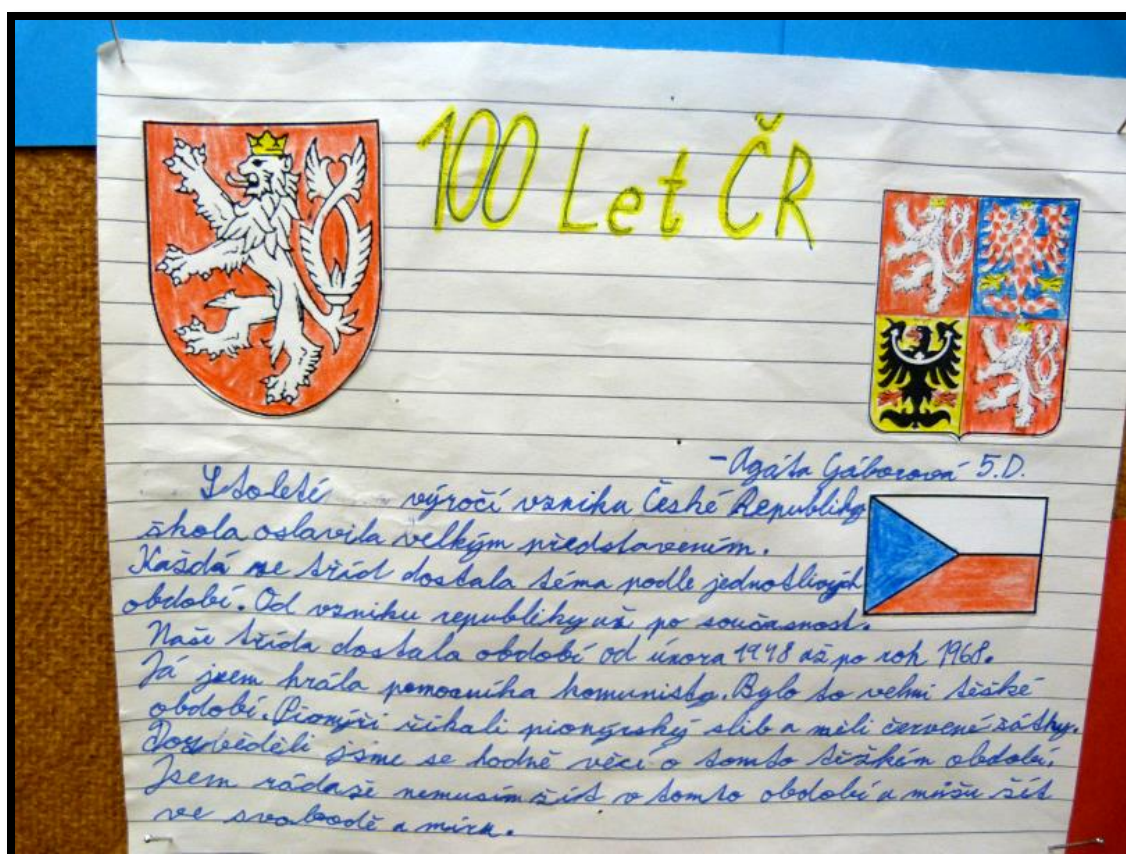
„Já ti zazpívám.“ „No dobře.“ Za ty boty mi zazpíval celou včelku Máju. Mně se to velice líbilo. Ale kdo mi ti boty zaplatí? Klep-Klep. Otevřu a tam stál zase on. „Ještě peníze, málem bych zapomněl.“ „No jó, děkuji. No tak dávej.“

Elen Kotačková, 7. A

S Emilem to není snadné

Emil Zátopek byl dost šikovný člověk. Když běžel maraton poprvé a už nemohl, nevzdal to a nakonec i vyhrál. Ale v osobním životě uměl být i celkem drzý, nechoval se vždycky skvěle.

Jednou ke mně přišel, že prý jestli nemám pohorky. „Čest, já potřebuju pohorky na půjčení," drze mi řekl. To bylo u něho normální. Tak jsem se ho zeptala: „Na co, pojedeš na hory nebo co?" „No ne, jenom

musím trénovat na maraton," řekl. „Takže on prostě bude běhat v mých pohorkách, ještě mi je zničí!“ pomyslela jsem si.

Sice je někdy v pohodě, ale jinak pořád spí, je unavený z toho jeho běhání. Když se ho na něco zeptám, tak mi neodpoví, tak na něho zařvu a on se naštve. Ale zase rád tráví čas v přírodě. V pondělí jsem ho všude hledala, on nikde, když už jsem byla na pokraji sil, šla jsem si oddechnout do lesa, a kdo tam nebyl, Emil. Prostě se tam rozcvičoval. Já mu to nevyčítala.

Ale jak byl menší, úplně nenáviděl školu. Jediný jeho oblíbený předmět byl tělocvik, vždy doběhl jako první. Z písemek dostával samé špatné známky. A když ho učitelka vyzkoušela, zrudnul a začal koktat, neuměl se vyjadřovat. Jeho rodiče moc nevydělávali, tak často nosil hadry nebo šaty od jeho mamky. Měl zkrátka špatné dětství.

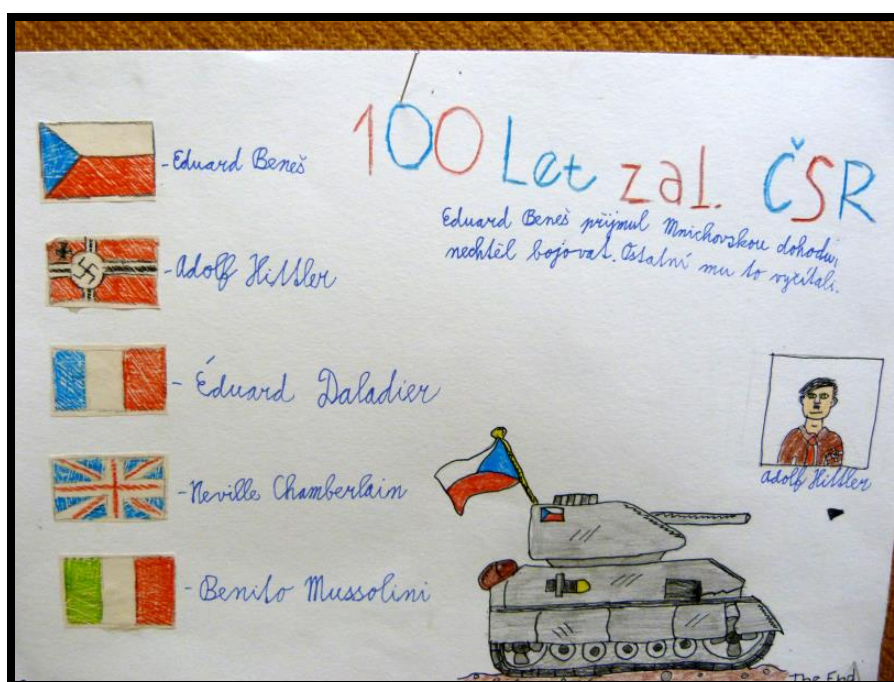
Martina Poláková, 7. A

Jak vnímáme naši zemi

Naši žáci se zamysleli nad tím, na co můžeme být jako Češi hrdí, a na co naopak ne, co znamená pojem vlastenectví či jaká by mohla být naše budoucnost.

Naše země by mohla být dokonalá

Přesně před 100 lety naši předci začali žít v samostatném českém státě. Hodně věcí se změnilo, ale záleží, zda se všechno změnilo k dobrému nebo naopak. Doufám, že se tady Češi cítí dobře a jsou rádi, že se narodili do této malé, ale přesto silné a krásné země.

Někdy se mi ale zdá, že bylo zbytečné rozdělit Československo. Bylo by to asi výhodnější, i když nevím, jak se v té době žilo, pracovalo, dýchalo.

Pro mě osobně je má země dokonalá, kdyby se lidé, kteří řídí tuto zemi, zajímali o mnohem důležitější věci, než jsou politické drby, které stejně nikomu nepomůžou, možná uškodí. Bohužel naší zemi tito lidé ubírají sílu a stíní její dokonalost, která se začíná pro ostatní země stávat neviditelná. Před těmi 100 lety jsme byli silní, ale teď jsme jen malá země v Evropě.

Budu doufat, až bude Česko slavit 200 let, tak že v jejím čele budou schopní a ohleduplní lidé, kteří ji povedou správným směrem. To bude asi trvat dlouho, ale bude to mít větší smysl než dnešní nepokoje kvůli hloupostem.

Viktorie Szentkeresztyová, 9. A

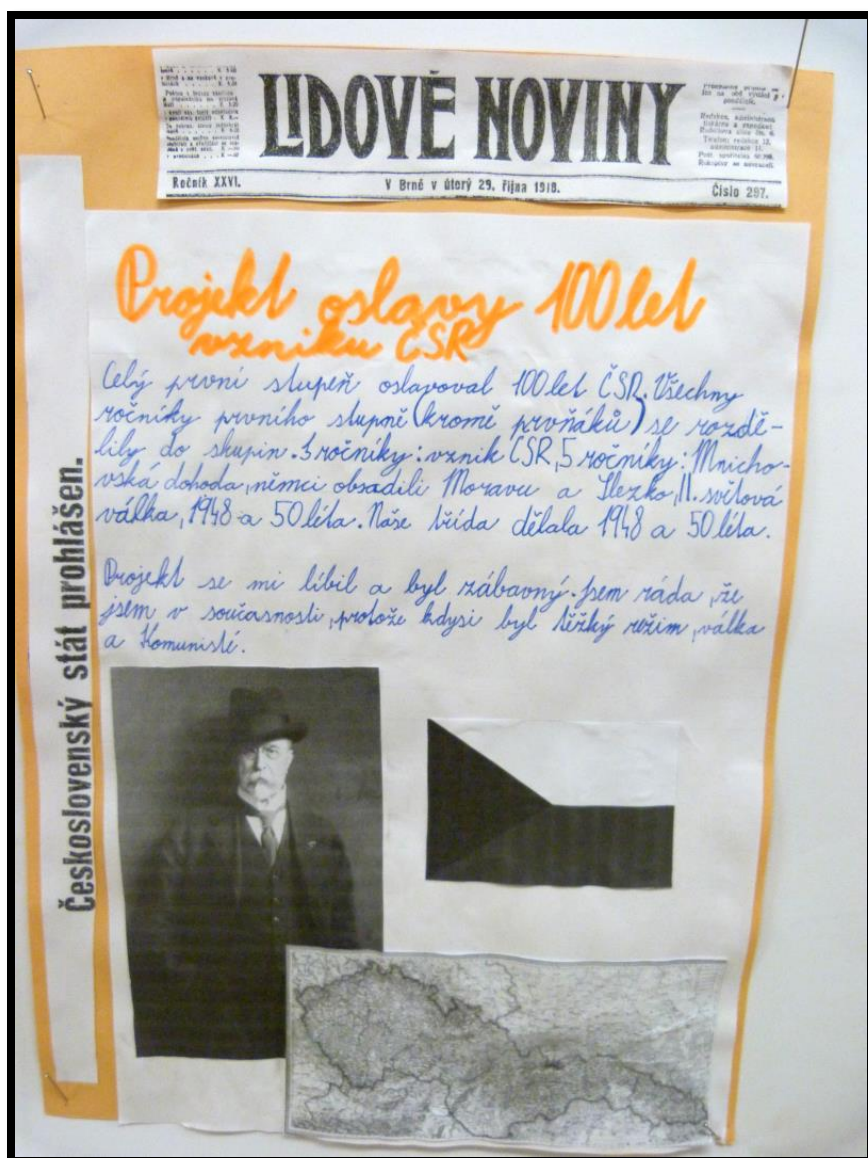
Žijeme ve svobodě. Ale není jí až moc?

Stoleté výročí se slaví kvůli magické hranici, ale také kvůli založení naší vlasti. My jako Češi můžeme být velmi hrdí na Karla IV., který v podstatě vybudoval Prahu. Jsem hrdý, že jsem vlastenec, máme výbornou ekonomiku, máme všichni stejná práva, právo volit. Patříme pod NATO a EU, což se mně osobně nelíbí, EU si s námi dělá, co chce. Taký politici si dělají, co chtějí. Náš prezident vypadá, že má vždy nějaké to promile v krvi, ale i přesto je velmi inteligentní.

Jsem hrdý, že jsou i vynikající sportovci českého původu, například Jaromír Jágr. Jsem velmi rád, že u nás byl komunismus zrušen od roku 1989, protože v některých zemích stále ještě existuje. Máme tady určitou volnost, někdy si myslím, že až moc, ale vždy je tohle lepší než například v zemích, kde je diktatura.

Honza Šovčík, 9. A

Problémů je hodně, ale mohlo by být i hůř

Česká republika za dobu své existence sklidila a obhájila mnoho úspěchů nejen ve sportu, ale také v umění! Známymi českými, ale také světovými spisovateli jsou třeba K. J. Erben, František Hrubín, Karel Čapek a mnozí další. Mezi známé sportovce patří například rychlobruslařka Martina Sáblíková, hokejista Jaromír Jágr, v tenisu je to třeba Petra Kvitová, v jezdeckví Josef Váňa starší i Josef Váňa mladší, vybojovali několikrát první místo v největších dostizích v Česku – Velké pardubické. Mezi známé

české zpěváky patří například Lucie Bílá, Aneta Langerová, Marek Ztracený, mezi kapely patří třeba Kabát, Chinaski, Vypsaná fixa, Voxel.

Ale dotaz zněl: Jsem hrdá na to, že jsme občanem ČR?

Jak kdy. V pití alkoholu jsme v průměru v Evropě jednička, po zemi se běžně válí infekční stříkačky, vzrůstá počet znásilnění a sexuálního obtěžování, nezaměstnanosti a vězňů.

Nicméně, každá země má své pro a proti, stejně jako všechno ostatní.

Jsem svým způsobem i ráda za to, že jsem občanem ČR, protože v některých zemích je válka, v mnoha zemích i hladomor, nemoce, nedostatek pitné vody, léků i jídla, v dalších i teroristické útoky, a podobně. Z větší části jsem i ráda za to, kde žiju, protože vím, že je někde i hůř.

Andrea Poštulková, 7. A

Naší země bychom si měli více vážit

Je to krásné, že můžu žít v době, kdy ČR slaví 100 let. Vystřídalo se tu hodně vládců, prezidentů. Děly se tu jak krásné věci, tak i nehezské. 100 je velmi významné číslo pro tak malinkou republiku, jsem ráda, že tak krásná země, plná památek a

krásných míst, slaví tak obrovské číslo.

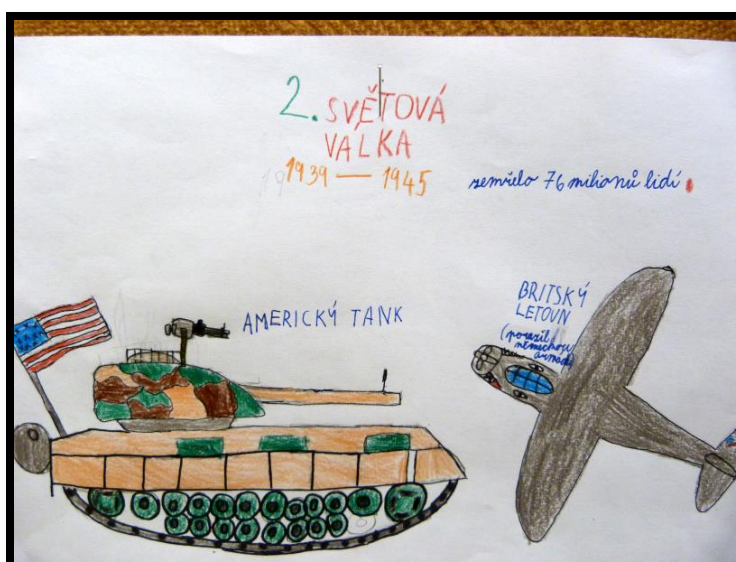
Ale co se mi na této republice nelíbí, je to, že někteří lidé si neuvědomují, co jim tato země dává, a proto ji ničí a neváží si jí. ČR by mohla být krásná, kdyby tu nebyli tito lidé, kteří si neváží vlastní vlasti. Naše republika by nemusela být plná odpadků, stříkaček a tak, ale já sama pochybuji o tom, že se lidé změní.

Lucie Rudinská, 8. A

Československo se nemělo rozpadnout

Můžeme být hrdí na naše památky, vynálezy, předky, krále, královny, na některé prezidenty, na vlastní měnu, na pomoc našich vojáků ve válkách, školy i umění.

Na druhou stranu si myslím, že se stydíme za většinu našich politiků, protože každý každého okrádá, říkají blbosti, lžou a ničí nám pozitivní kontakt s ostatními státy. Neříkám, že všichni politici jsou takoví, jen je z toho cítit zlý pocit, ve kterém se ti dobří ztrácí mezi těmi špatnými.

Podle mě by bylo lepší, kdybychom se se Slovenskem nerozdělovali. I když nevím, co se tenkrát stalo a proč jsme se vlastně rozdělili.

Kateřina Vrbelová, 8. A

Máme být na co hrdí

Myslím si, že vlastenectví znamená láska ke své vlasti. Jsem docela ráda a hrdá, že jsem se narodila zrovna v téhle republice, protože vidím, jak se jinde válčí, a dokonce nemají žádné olympioniky, což my máme, tak jsem za to ráda. Sport, na který jsem asi nejvíce hrdá, je hokej. Vydržela bych se na to dívat klidně i čtyři hodiny v kuse. Jsem hrdá na to, kde jsem a kým jsem. Ale také na lidi, co udělali něco pro naši republiku, ať už ve sportu nebo v kultuře.

Koho ze sportovců si nejvíce vážím:

DOMINIK HAŠEK – byl brankář hokejového zlatého olympijského týmu v Naganu 1998.

JAROMÍR JÁGR - je mnoha lidmi považován za nejlepšího hokejistu světa.

VĚRA ČÁSLAVSKÁ - byla absolutní vítězka

v gymnastice na olympijských hrách v Mexiku v roce 1968.

Z kultury bych zmínila Karla Čapka, který byl českým významným spisovatelem, překladatelem, dramatikem, novinářem a filozofem. Zemřel v roce 1938.

Domča Schoberová, 7. A

In English

100 Years of Czechoslovakia

A few weeks ago, our School organised a big project day for the entire second section of students.

To celebrate 100 years since the forming of Czechoslovakia, our Classrooms were reorganised to house items and/or art from the 19th Century.

Me, my friends Adam and Jerry, and my Art/German teacher had a project about

the creation of the Czechoslovakian (later Czech) Hymn, “Kde Domov Můj”.

I’d click through a presentation, and open several videos as well, while the teacher would talk about the two artists behind the Czechoslovakian Hymn

My two friends would also enact a scene, one of them even playing the hymn on the piano, and the kids in the class would sing along to it.

The most well-behaved classes were 9th Grade, and 5th Grade, although the fifth graders actually weren’t supposed to be a part of the day, but they asked for it, so we did it for them during fifth period on the second day of the project.

Overall, it was a pretty good experience, and I’d like to do it again.

Jakub Stach, 8. B

Výstavy projektů

